

Εφετείο Αθηνών 2197/1971,

Πηγή: Ε.Ε.Δ. 30/71 σελ. 1066

Περίληψη: Αποζημίωσις των εξ ατυχήματος εν τη εργασία παθόντων εργατών ή υπαλλήλων κατά το Β.Δ. 24/7/25.8.1920. - Διάκρισις βαθμών ανικανότητας. - Πλήρης διαρκής ανικανότης, όταν ο παθών περιήλθεν εις απόλυτον αδυναμίαν όχι μόνον όπως εξασκή εφεξής το όπερ μετήρχετο επάγγελμα, αλλά και να επιδοθή εις οιαδήποτε άλλην εργασίαν, εξ ης να πορίζεται μισθόν - Μερική διαρκής ανικανότης, όταν ο παθών περιέστη εις διαρκή αδυναμίαν να εξασκή μόνον το επάγγελμά του και όχι και έτερον, εξ ου να απολαύη αμοιβής τινός. - Αποζημίωσις παθόντος μερικήν διαρκή ανικανότητα.

Απόφαση Δικαστηρίου

Διαδικασία εργατικών διαφορών

Πρόεδρος ο κ. ΧΡ. ΚΟΝΤΟΓΕΩΡΓΟΣ

Εισηγητής ο Εφέτης κ. Ι. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Δικηγόροι οι κ.κ. Γ. Βάγιας, Δ. Μαυρομιχάλης

Νομίμως επαναφέρεται προς συζήτησιν η προκειμένη υπόθεσις μετά την διενέργειαν της πραγματογνωμοσύνης, ήτις διετάχθη διά της υπ' αριθ. 18/1971 αποφάσεως του δικαστηρίου τούτου, δι' ης εγένοντο βάσει των εν αυτή ορθών και νομίμων σκέψεων, εις ας και αύθις το δικαστήριο αναφέρεται, δεκταί εν μέρει αι συνεκδικασθείσαι δύο αντίθετοι εφέσεις κατά της υπ' αριθμ. 2659/1970 οριστικής αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, εκδοθείσας κατά την διαδικασίαν των εργατικών διαφορών, και εξηφανίσθη αυτή.

Το άρθρον 3 § 1 του β.δ. της 24.7/25.8.1920 "περί κωδικοποιήσεων των νόμων περί ευθύνης προς αποζημίωσιν των εξ ατυχήματος εν τη εργασία παθόντων εργατών ή υπαλλήλων", ως τροποποιηθέν μεταγενεστέρως ισχύει σήμερα, ορίζον ότι η κατά το άρθρον 1 αποζημίωσις συνίσταται εις το εν αυτή ποσόν, εάν ο εργάτης ή ο υπάλληλος, λόγω του επελθόντος εκ βιαίου συμβάντος ατυχήματος κατά την εκτέλεσιν της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής, υπέστη πλήρη διαρκή ανικανότητα, αφορά εις την περίπτωσιν, καθ' ην ούτος περιήλθεν εις απόλυτον αδυναμίαν ου μόνον όπως εξασκή εφεξής το όπερ μετήρχετο επάγγελμα, αλλά και επιδοθή εις οιαδήποτε άλλην εργασίαν, εξ ης να πορίζεται μισθόν. Εάν δε ούτος περιέστη εις διαρκή αδυναμίαν να εξασκή μόνον το επάγγελμά του, ουχι δε και έτερον, εξ ου να απολαύη αμοιβής τινός, τότε υφίσταται η κατά το εδάφιον 2 του ως άνω άρθρου 3 περίπτωσις, η αναφερομένη εις την μείωσιν της προς εργασίαν ικανότητος αυτού και την εκ τούτου αντίστοιχον ελάττωσιν της δι' αυτήν συνήθους αντιμισθίας του (Α.Π. 251/1969, ΕΕΔ 28, 848, Α.Π. 546/1967, ΕΕΔ 27, 17).

Εν προκειμένω απεδείχθησαν τα ακόλουθα εκ των αναγομένων εις την θεμελίωσιν της ενδίκου αγωγής και την προταθείσαν κατ' αυτής υπεράσπισιν πραγματικά περιστατικά: Ο ενάγων συνεπεία του εις τον αριστερόν οφθαλμόν τραυματισμού του, οφειλομένου εις βίαιον συμβάν (έκρηξιν φιάλης ζύθου) επελθόν εν τη εκτελέσει της εργασίας του ως οδηγού αυτοκινήτου της εναγομένης, κατά τα εν τη υπ' αριθ. 18/1971 απόφασις του δικαστηρίου τούτου δεκτά γενόμενα, υπέστη μείωσιν της οπτικής οξύτητος του εν λόγω οφθαλμού του, κατελθούσης εις το 1/10 της φυσιολογικής, εκ τούτου δε και πλήρη διαρκή ανικανότητα προς εξάσκησιν του ως άνω επαγγέλματος αυτού ως οδηγού αυτοκινήτων και μερικήν διαρκή τοιαύτην κατά ποσοστόν 30% προς εξάσκησιν οιαδήποτε ετέρου επαγγέλματος, η δε ελάττωσις των ετησίων προσόδων αυτού είναι ίση προς το ποσοστόν τούτο. Αι ετήσiai αποδοχαί του ενάγοντος κατά το προ του ατυχήματος (25.8.1969) δωδεκάμηνον, αίτινες είναι και αι συνήθεις διά την ως άνω εργασίαν, ανήρχοντο εις δραχμάς 69.876 εν συνόλω, ως και υπό της διαληφθείσης αποφάσεως του δικαστηρίου τούτου γίνεται δεκτόν. Βάσει των προεκτεθέντων και δυνάμει των διατάξεων των άρθρων 1, 2, 3 § 2 και 4 § 2 του προμνησθέντος β.δ. της 24.7/25.8.1920 η αποζημίωσις του ενάγοντος λόγω του ρηθέντος εργατικού ατυχήματος, λαμβανομένου υπ' όψιν του ως άνω ποσοστού ανικανότητος (Α.Π. 251/1969, ενθ' ανωτ.) εκ 30%, ανέρχεται εν συνόλω εις το ποσόν δραχμών 76.444,20, (69.876 X 0,30 X 6=125.776,80 - 60.000=65.776,80 X 1/4 = 16.444,20+60.000 = 76.444,20), δι' όπερ δέον όπως γίνη δεκτή εν μέρει και κατ' ουσίαν η υπό κρίσιν αγωγή, συμψηφιζομένης εν μέρει της εν αμφοτέροις τοις βαθμοίς δικαστικής δαπάνης μεταξύ των διαδίκων, ως εν τω διατακτικώ της παρούσης.

Σχόλιο: Η κατά τον νόμον 551/1915 περί εργατικών ατυχημάτων οφειλομένη παρά του εργοδότη αποζημίωσις και εφ' όσον ο παθών δεν ασφαρίζεται κατά της αναπηρίας εις το Ι.Κ.Α. (ίδετε εκ των τελευταίων την Α.Π. 609/1970, εισηγητής Ηλ. Τριανταφύλλου, ΕΕΔ 30, 13, ένθα σημειώσεις μας) εξαρτάται κατά το ποσόν εκ του είδους της ανικανότητος του παθόντος.

Περίπτωσης της κατωτέρω αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών υπήρξεν επέλευσις εξ εργατικού ατυχήματος πλήρους διαρκούς ανικανότητος του μισθωτού, εξ αφορμής της οποίας, κατά τα τελευταίως νομολογηθέντα (Α.Π. 516/1967, Β' Τμήματος, εισηγητής Στ. Σταυρόπουλος, ΕΕΔ 27, 16, Α.Π. 251/1969 Γ' Τμήματος, εισηγητής Κ. Χουρδάκης, ΕΕΔ 28, 818), ο παθών περιέρχεται εις απόλυτον αδυναμίαν όπως εξασκή εφεξής όχι μόνον το όπερ μετήρχετο επάγγελμά του, αλλά και να επιδοθή εις οιαδήποτε άλλην εργασίαν, εξ ης να πορίζεται μισθόν. (Ούτω και η Εφετείου Αθηνών 3780/1970, εισηγητής Γ. Ζαβάκος, ΕΕΔ 30, 170).

Εάν ο παθών περιήλθεν εις διαρκή αδυναμίαν, όπως εξασκή μόνον το επάγγελμά του, ουχί δε και έτερον, εξ ου να πορίζεται μισθόν, τότε πρόκειται περί μερικής διαρκούς ανικανότητος. (Ίδετε εκτενέστερον σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 27, 16).